

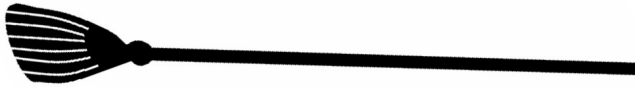
מדוע אנו באמת
דקוקות למטאטא

מאת מאירה דק

2020

מדוע אנו באמת זקוקות -למטאטא

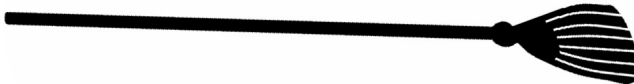
מאת מאירה דק

אל בנות-האבק.

אני מכשפה. קוראים לי אַמְאָאָם. יש לי בת ולכן קוראים לה אָאָם. גם היא מכשפה. היא נולדה לא מוצלחת במיוחד, ואני מתעקשת שזו לא אשמתה ולא מגיעים לה כל העונשים שהיא חוטפת. נחפזתי והולדתי אותה כשמלאו לה שלוש שנים שלוש חודשים שלוש שבועות שלושה ימים שלוש שעות שלוש דקות שלוש שניות, במקום לשמור אותה בקלחת הלידה עד מלאת לה שלוש מאות שלוש שנים שלוש חודשים שלוש שבועות שלוש ימים. הייתי כל כך גאה בעצמי על זה שדייקתי עד כדי שנייה, ואז התברר שכל כך דייקתי עד שטעיתי פי מאה. "מכשפות נולדות זקנות. הבנת את זה אמאיהם? זקנות! ואצלנו הדקדוק בקטנות הוא אסון! רק יצורות נחותות כמו בנות-אבק מתעסקות בדקדוקי עניות. איאם עוד עלולה לגדול כמו בת-אבק?" (אצלנו לא באמת אומרים "בת-אבק". אנחנו משתמשות בשם אחר ליצורות האלה, שם לא כל נעים לאוזניים שלהן, בלשון המעטה. אבל היות שהסיפור הזה מיועד בעיקר להן, אכנה אותן "בנות-אבק" ואני מטילה כאן כישוף קטן שישגיח על הקוראות שיודעות את האמת שתנצורנה אותה בלבבן).

זו אשמתי המלאה. אימא טובה לעולם אסור לה להתנצל, לבקש סליחה או להודות בטעות או באשמה. אז אני לא אימא כל כך טובה. אני עשיתי טעות בחשבון. מרוב שהשתדלתי לדייק עד כדי שנייה, זזה לי הנקודה העשרונית שני מקומות. אבל אצלנו הרבה כללים הם הפוכים מאלה של בנות-האבק. למשל, אצלנו האימא לומדת מן הבת. איאם היתה חסרת סבלנות. היה לה משעמם בתוך

קלחת הלידה. וכך יצא שאני מגדלת תינוקת ולומדת ממנה התנהגויות לא מכובדות. במקום שאני אשאל אותה שאלות, היא שואלת אותי. היא באמת ובתמים מאמינה שאנחנו זקוקות למטאטא בשביל לעוף. ראיתן שטות גדולה מזאת?

אני הולכת לספר לאימא על תפקידו של המטאטא בחיי המכשפות, וגם כאן אני מטילה כישוף קטן, שהקוראות לא תעברנה זאת הלאה. כישוף קטן זה כישוף בלי עונש. מי שלא מכפיפה את עצמה לכישוף קטן, לא קורה לה הרבה; רק המצפון שלה מתייסר התייסרות קלה לכל ימי חייה. ואם הקוראת היא מבנות-האבק רצוי לה מאד שתיקח את הכישוף הקטן הזה ברצינות הכי גמורה, כי היות שעבור בנות-האבק כל ימי חייהן זה בעצם נצח, הרי גם התעלמות מכישוף קטן יכולה להיות לא נעימה בכלל. אני לא מאיימת ולא מזהירה, אלא רק מציינת עובדה ומי שצריכה להבין, מבינה.

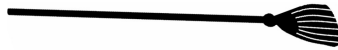

לא כל כך קל להסביר למכשפה בת שלוש וקצת שמתעקשת להתנהג כמו בת-אבק: אנחנו לא מחזיקות את הכוחות שלנו בתוך חפצים. אנחנו שומרות אותם אצלנו בתוך תוכנו בנשמה האפלה שלנו. אנחנו לא זקוקות למטאטא כדי לעופף. אנחנו מחזיקות אותו בין הרגליים רק כדי לשמור את הידיים חופשיות. מי שרואה את זה חושב שאנחנו רוכבות עליו כמו שפעם היו רוכבים על קטנוע. אתן בוודאי מתחילות להבין כעת למה השמות "בנות-אבק" ו"בני-אבק" נרדפים אצלנו, בין היתר, לטיפשות? מי שלא מבינה, עדיף לה שלא תשאל.

אבל אימא כן שואלת, ובתור אימא טובה אני מחויבת לא לענות לה. כבר אמרתי היכנשהו קודם שאני אימא לא טובה, ובכן אני עוברת על המחויבות שלי ומספרת. מה כבר יכול לקרות לי? יתייסר לי המצפון? אקח לי מצפון חדש מן

המגירה השנייה בארון שבמטבח. אם עד עכשיו היה למישהי ספק בקשר לאחריות שלי, שתסיר אותו. אני לא אחראית למעשיי יותר מאשר ילדה בת שלוש ושליש, ואני מוכרחה להודות ולהתוודות שזה פשוט ש-י-ג-ע-ו-ן. אני ממליצה לכל מכשפה להוליד בת בגיל 3.33333... זו חוויה נהדרת.

"איאמי מתוקה קסומה שלי", אני אומרת לה, "את יודעת שאנחנו חיות בסביבת בנות-אבק, ומסוות את עצמנו בתור שכאלה". אני לא צריכה להגיד לה יותר. אילו אני הייתי במקומה, גם את זה לא היה צריך להגיד לי. אני בכלל לא הייתי שואלת. אבל לפעמים אני כל כך טיפשה. אתמול לקחתי את איאם לגן, ובדיוק ברח לנו האוטובוס. בלי לחשוב הרבה, עשיתי כישוף שעצר אותו. שמתי עדר כבשים על הכביש. ועוד לפני שכולן גמרו לחצות את הכביש, הגענו לאוטובוס ותקענו בנהג מבט שאילץ אותו לפתוח את הדלת ולאפשר לנו להיכנס. אחר כך הרגשתי כל כך מטופשת, כי עם כל הכוחות שיש לי אני הרי בכלל לא זקוקה לאוטובוס. אבל זה יצא בסדר, כי עוד אף פעם לא הסתובבו כבשים באמצע השכונה, והמהומה שהן עשו שם היתה משעשעת ומעניינת עד מאד. הרועה האומלל הסביר לשוטרים שמישהו הפעיל עליו ועל הכבשים כישוף, אבל השוטרים צחקו כל כך מכל הסיפור והתעלמו ממה שהוא אמר. בכלל, בני-אבק חיים בעולם מצומצם של סדר והיגיון, ומתעלמים ממה שלא מתאים לעולם שלהם.

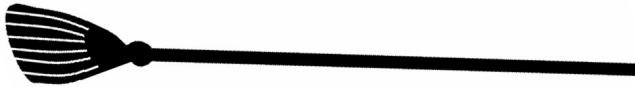

ומה פתאום אני לוקחת אותה לגן? ממתי מכשפות הולכות לגן? ועוד גן של בנות-אבק? טוב, נו, זה די ברור. הרי אנחנו צריכות להיראות כמו הנוף שאנחנו מסוות את עצמנו אליו. ובתור בת-אבק אני צריכה להיות טיפשה ומתנשאת ולקחת את הילדה שלי דווקא לגן רחוק ולא לזה שמתחת לבית, כי בגן הרחוק מחנכים לערכים מתקדמים. ולגן הרחוק אסור לנו לעוף, כי אז מיד ידעו כל בני-האבק ובנות-האבק שאנחנו מכשפות. לכן אנחנו גם לא נוהגות במכונית המפוארת שלנו, כדי לא לנקר עיניים, ולא שוכרות מונית אלא רק נוסעות באוטובוס.

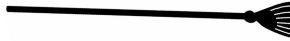

"אז למה לנו מטאטא?", מתעקשת המכשפה הקטנה. אני לא כל כך רוצה לספר לה כי אני רוצה שהיא תבין בעצמה, אבל היא מתרועעת עם בנות-אבק ונדבקת מהן בטיפשות שלהן. אני מדלגת על הסיפורים העתיקים ומסבירה: "בעולם של בנות-האבק יש גם בני-אבק, ויש חלוקת עבודה. בת-אבק מחזיקה מטאטא ביד ומגרשת באמצעותו את בן-האבק שלה שילך מן הבית וימצא לו משהו לעשות בחוץ ושיפסיק להציק לה. ואנחנו מחזיקות מטאטא כדי להיראות כמו בנות-אבק". "אבל יש להן שואב אבק", משימה איאם את עצמה בת-אבק טיפשה מן המניין. "נכון", אני עונה לה בצער מעושה, "בקרוב גם לנו יהיה", והיא נבהלת מן המחשבה הנוראית ומשתתקת. זה ממש כיף לגדל מכשפונת כזאת תמימה.

אבל די מהר היא מתעשתת, ובהגיון שלא מעולם המכשפות היא דורשת לדעת למה אנחנו זקוקות למטאטא כדי לעוף. אני מתחילה להבין שהיא יודעת דברים שאני לא יודעת. היא לא שואלת סתם. היא מנסה ללמד אותי משהו.

אני לא אוהבת שמלמדים אותי. בטח לא כשהמלמדת היא צוציקית בת שלוש וקצת. אני לא מוכרחה להקשיב לה, אבל היא מפעילה עלי כישופי הקשבה, למרות שאסור לה להפעיל כישופים. אני מקשיבה אבל לא מוכרחה לשמוע, אבל גם לצורך זה יש לה כישופים. אני יכולה לבטל את הכישופים שלה בקלות, אבל בגלל זה שחבל לי לדכא את היצירתיות שלה, אין לי ברירה. אני תקועה איתה להרבה הרבה שנים, וכדאי לי לכופף קצת את הכללים אם אני רוצה לנוח. מכשפות יוצאות פעמיים לחופשת לידה, ובשאר הזמן הן מתבטלות ונחות לסירוגין. חופשת הלידה הראשונה שלי היתה כשנולדתי, והשנייה כשהולדתי - זאת אומרת עכשיו. כעת אני מבינה למה מכשפות נולדות בגיל פי מאה מהגיל של איאם, כי אז חופשות הלידה שלהן ושל אמהותיהן קצרות פי מאה, והן לא צריכות לסבול אחת את השנייה כל כך הרבה.

היות שזאת אשמתי שאינם נולדה צעירה כל כך, אני מסכימה להקשיב לה אף על פי שזה לא לטובתי ובוודאי לא לטובתה (אכפת לי, כאילו?). "מה את רוצה להגיד לי, מכשופה?" אני שואלת את הכאילו בת-אבק הזאת בכל החיבה שאני מצליחה לגייס. "שום דבר", היא עונה לי, "את כבר היית צריכה מזמן להבין בעצמך!". כבר סיפרתי שאני מאד גאה במכשפה הקטנה שאני מגדלת?

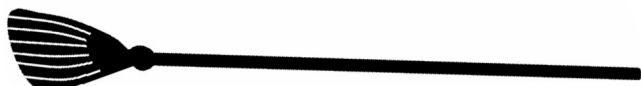

היא לא כל כך מסתדרת עם הילדים בגן. שם כולן בנות-אבק ובני-אבק, ולכולם יש שאיפות. כולם רוצים להיות משהו אחר כשהיו גדולים. אינם רוצה להישאר מכשפה ורוצה שיניחו לה. "אני רוצה לחזור לקלחת הלידה ולהיוולד זקנה כדי שאוכל להתבטל ולנוח בשקט" היא מסבירה להם בכנות, אבל הם צוחקים ומציקים לה: "מכשפה'לה רעה, תחתונים וגופיה". היא יכולה בקלות להפוך את כולם לעכברים ותולעים, והם בכלל לא יודעים להעריך את זה שהיא מוותרת להם וממשיכים לעצבן אותה. היא ממש גיבורה. אני במקומה כבר מזמן הייתי מביאה איזו להקת חיות טורפות שתערוך אצלם ביקור נימוסין בגן. אבל לאינם אסור לכשף, ולמרות שאסור לרחם על מכשפות, אני מרחמת עליה אפילו שזה ממש לא לטובתה, כי אני מכשפה רעה.

לכן, לפעמים אני הולכת לגן במקום אינם, והיא הולכת לעבודה שלי במקומי. אף אחד לא מבחין בהבדל כי אני לובשת את הדמות שלה והיא את שלי. אני מתחצפת לגננת ולעוזרת שלה, ומצחיקה את הילדים בכל מיני פרצופים. אחר כך אני מסכסכת בין הילדים לבין עצמם, כי זה תפקידי. לידיעת מי שלא יודעת עדיין: בכל מקום בו יש סכסוך בין בנות-אבק או בני-אבק, ישנה ברקע מכשפה שדואגת לכך. למשל, אני לוקחת גוש של סמרטוטים ומכשפת אותו שייראה כמו בובה יפהפייה. אני מראה אותו לאחת הילדות ומבטיחה לתת לה את הבובה אם היא תהיה חברה רק שלי וברוגז עם כל השאר. באותו זמן, בפינה אחרת של הגן,

אני הולכת לחברה הכי טובה שלה ועושה איתה את אותו הסכם. במשך כל היום הן נדבקות אלי ומתחנפות אלי ומקללות ושורטות אחת את השנייה. לקראת סוף היום אני נותנת לכל אחת את אוסף הסמרטוטים שלה, וכל אחת חושבת שהיא היחידה בכל העולם שמחזיקה בבובה הנהדרת והנפלאה הזאת. חגיגה כזאת עוד לא נראתה בגן הזה מעולם. אחרי יום או יומיים הקסם פג, אבל שתי החברות הטובות כבר תישארנה ברוגז לעולם ואף פעם לא תשלמנה. גם כל הבנים מאוהבים בי כי אני לוקחת אותם לשירותים ומשחקת איתם ב"תראה לי את שלך ואראה לך את שלי" ונשבעת לכל אחד שאני אוהבת רק אותו. איזו צורה מטופשת יש לגן הזה עם ערכיו המתקדמים.

הגננת מזמינה אותי לשיחה ומספרת לי כמה מוכשרת הבת שלי. "היא רוקדת כל כך יפה, בעיקר את ריקוד המטאטא, צעדים כאלה קלילים... היא פשוט מרחפת... אני הייתי שולחת אותה לחוג מחול" אומרת ומתחנחנת הגברת-גננת. "היית שולחת את הילדה הקטנה שלי להדריך רקדניות?", אני שואלת מתוך ידיעה ברורה שהגננת לא מעלה בדעתה את האמת. היא מצחקקת, ואני מצטרפת לצחקוק שלה כדי לא להביא אותה לחשדות מיותרים. "אבל היא סובלת ממצבי רוח, הילדה שלך" מוסיפה הגברת-גננת, "היא לא כל כך מסתדרת עם שאר הילדים. כדאי לקחת אותה לייעוץ". "את מתכוונת לפסיכולוג?!" אני שואלת בכעס כאילו נעלבתי, "שיחטט לה בנפש ויוציא משם כינים וקרציות?", אני מסתכלת בפניה המחווירים של הגברת-גננת שמתחילה לגמגם "ל-לא ח-חלילה ר-רק ש-שיע-עזור לה ל-לתעל את הר-רגשות של-לה ב-ב-או-אופן חי-חי-חיובי" ולהתפלל שהשיחה תיגמר כבר. אני מרגיעה אותה בקול תקיף: "בסדר. אני מתארת לעצמי שאת כבר החלטת להמליץ על מישהו מסוים", אבל היא לא זו בלבד שלא נרגעת אלא שהיא מתחילה לגמגם כל כך חזק שאי אפשר להבין אף מילה שהיא אומרת. "טוב!" אני אומרת לה, "לפחות היא לא היחידה בגן הזה שיש לה בעיות תקשורת". דווקא אז היא מחליטה להירגע ומדברת על יעוץ משפחתי: "אני מבינה שאתן משפחה חד-הורית. אולי לילדה חסרה דמות אב". החטטנות של הבת-אבק הזאת לא יודעת

גבולות. אני מסתכלת עליה ולא עונה. היא רוצה להמשיך, אבל אני תוקעת בה מבט חודר ומכשפת לה את שרירי הדיבור כדי שתסתום כבר את הפה המטופש שלה עם האודם המחוק. בסוף אני אומרת "תודה, הבנתי, אחשוב על זה, להתראות", ויוצאת ומזמינה את האימא הבאה בתור להיכנס. בעוד ארבע דקות ורבע תוכל הגברת-גננת לשוב ולדבר את השטויות שלה. עד אז היא תשתעל ותשתה מים ותעשה פרצופים של נחנקת ותלך לשירותים. איתי היא יותר לא תתעסק, וגם לא עם איאם.

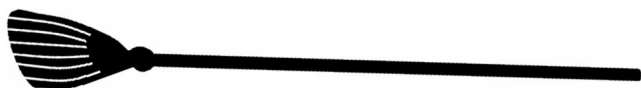
איאם חוגגת יום הולדת בגן ואני אופה עוגת חרדל עם פלפלים חריפים דמויי שוקולד ואיאם מפעילה עליה קסם ממתיק. הגננת מבקשת ממני לרכוב על מטאטא ואני משימה עצמי מתביישת. אחרי הצהריים איאם מזמינה אלינו הביתה חברות מן הגן. הן באות עם אמהותיהן. אחת האמהות מסיירת בבית ושואלת אותי מדוע יש לי כל כך הרבה מטאטאים. "כדי לגרש אתכן" אני עונה והן חושבות שאני מתבדחת. איאם צוחקת בקול רם ומדביקה בצחוקה את חברותיה ואת אמהותיהן ואני מצטרפת לצחוק הכללי כדי שהן לא תחשודנה.

למחרת איאם שוב בגן ואני שוב בעבודה שלי. משהו מאוד חשוד קורה אצלי. העובדות חברות יותר מדי טובות אחת של השנייה. איאם בישלה לי כאן דייסה מתוקה. אסור לה לסכסך, כי היא צעירה. אז את כל הערכים המתקדמים של הגן היא הביאה אלי לעבודה. היא כל כך מתוקה האיאם הזאתי, שלפעמים בא לי פשוט לבשל אותה בתוך מרק סרפדים. "טוב, נו, זו אשמתי, כרגיל. לא הייתי צריכה להתחלף איתה" אני אומרת לעצמי בשפה בלתי מכשפית בעליל.

אני הבעלים של חנות לדברי נשים: בגדים, איפור, בושם ושאר שטויות. העסק שלי מאד מצליח. מכל הארץ ואפילו מחוץ לארץ באות אלי נשים. אני מוכרת מאד ביוקר, לא בשביל להוריד את הצפיפות בחנות ולא כי אני צריכה את הכסף, אלא כי בתור בת-אבק גאוותנית אני צריכה להתנהג כאילו אני אוהבת להרוויח הרבה. זה שעמום גדול מאד, ואני חוששת שכאשר איאם תגדל היא תיאלץ לרשת ממני את החנות ולהשתעמם אפילו יותר. אומללה שכמותה. אומללה שכמותי. כל הבגדים והבשמים והאבקות הם זהים, אבל אני מכשפת אותם בכישוף היופי כך שכל אחד נראה אחר לגמרי מכל אחד אחר. הבנות-אבק האלה זקוקות לכישוף המטופש הזה כדי לתפוס לעצמן בני-אבק, להקים איתם משפחות ולהחזיק אותם זמן שמספיק עד שנולדים להם ילדים. כשהן יולדות ילדים אנחנו מתחפשות לחסידות ומביאות להן אותם. מי שמאמין שאנחנו עפות על מטאטא יכול להאמין לכל דבר, למשל לזה שמטוסי סילון רוכבים על שובל העשן שלהם או לזה שאנחנו חסידות שמביאות תינוקות לאימהות. בדיוק אז, כשהן נהיות אימהות, מתפוגג כישוף היופי והמשפחות מתחילות להתפורר ולהיהרס. חלק מבנות-האבק מבקשות לשמר את הכישוף ולהאריך אותו. אנחנו עוזרות להן ואז הן חושבות לעצמן שהן קוסמות ומאמינות שהן יכולות גם למצוא כישוף נגד הזדקנות, אבל את הכישוף הזה אנחנו לעולם לא נותנות להן כי הוא שלנו לשימושנו הבלעדי. זה כישוף הנצח. אנחנו מכשפות בו את הטיפשות של בנות-האבק ומנציחות אותו יחד עם האגדה על המטאטא ועוד כל מיני סיפורים שעוברים אצלן מדור לדור, מפה לאוזן, מאם לבתה, מעיר לעיר, ממדינה למדינה, משפה לשפה ומאמונה לאמונה.

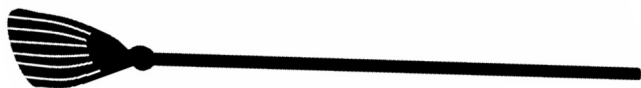
כל מה שמצאה המכשפה הראשונה היה רק ערימה אחת ענקית של אבק. אפילו המכשפה הכי עצלנית מתחילה מתישהו להשתעמם כשכל מה שיש לה לשחק בו זה אבק. אז היא החליטה ליצור מן האבק משהו טיפה מעניין. כדי להוציא על האבק את כוחות הכישוף שלה באופן הטוב ביותר, היא השתמשה

בכלי שמיועד בדיוק לתכלית הזאת: המטאטא. בעזרת המטאטא היא עיצבה את האבק ויצרה ממנו את העולם ואת בנות-האבק ואת בני-האבק. מאז כל אחת מאיתנו נאלצת לשאת את המטאטא, כי האבק נמצא בכל מקום. המטאטא, בלעדינו, הוא שום דבר. הוא רק מתווך בינינו לבין האבק. אין בו כלל כוחות. להיפך. הוא אפילו בולם את כוחנו ומונע מאיתנו הרבה חופש וניידות. לולא המטאטא היה העולם אחר לגמרי. מוצלח הרבה יותר, סגור בתוך פח אשפה ולא מפוזר בכל מקום ובוודאי שלא מאוכלס בכמות כל כך בלתי נסבלת של טיפשות. המכשפה הראשונה פנתה אל בנות-האבק ואל בני-האבק והסבירה להם כי היא מכשף טוב שברא את העולם בשבילים, ושעליהם לאהוב אותו, אבל בנוסף לו ישנה גם מכשפה רעה אחת שכל הזמן עושה צרות ואותה עליהם לשנוא. מאז ועד היום שונאים גרגרי האבק האלה את המכשפה ואוהבים אותה באותה נשימה ומתבלבלים כהוגן. מיליונים של בנות-אבק הועלו על המוקד בכל העולם כי בני-האבק חשבו שהן מכשפות רק בגלל זה שהן החזיקו מטאטאים. אף לא אחת מהן היתה מכשפה. כולן היו מתחזות. אחרי כן, כשכבר כמעט לא נשאר להם את מי לשרוף, הם התחילו לשרוף אחד את השני. עד היום הם אוהבים לעשות מלחמות ולשחק באש. פעם היינו נוהגות לתת להם רעיונות ועצות איך לשרוף את עצמם, אבל היום הם כבר די עצמאיים ויש להם כמה רעיונות מוצלחים משלהם. אפילו אותנו הם כמעט מצליחים להפתיע לפעמים. זה, אגב, מקור הביטוי "אפילו מטאטא יורה", כי אחד השמות שבהם אנחנו מכנות אותם הוא "יצירי המטאטא". מי שהצליחה לקרוא עד כאן בלי להשתעמם, זכתה ללמוד עוד שם שבו אנו מכנות את בנות-האבק (ואת השותפים שלהן).

הרבה אבק יש אצלי בחנות, ומדי פעם צריך לעשות סדר. אז אני מפטרת כמה עובדות ושוכרת אחרות במקומן. האבק אף פעם לא נגמר. הוא רק מתחלף. כשהעובדות מסוכסכות ביני לבין עצמן אני פשוט מפטרת אותן בנימוק של בעיות משמעת או חוסר התאמה לעבודת צוות. אבל איאם מקלקלת אותן ומאלצת אותי להיות יצירתית. אז אני מפטרת אותן בטענה שהן מוכשרות מכדי לעבוד בעבודה כה פשוטה ומשעממת, וכותבת להן מכתבי המלצה כל כך טובים (שעליהם אני

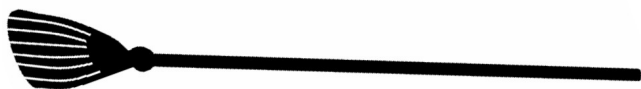
מפזרת אבקה (מיוחדת) שמיד הן מתקבלות לעבודה במקומות מאד יוקרתיים. ההמלצות שלי לא שוות את הנייר שעליו הן כתובות, אבל את בנות-האבק האלה הן משכנעות בלי שום בעיה. כשמקומות העבודה פושטים את הרגל, בגלל מנהלת טיפשה או פקידה גנבת, מתפוגג הכישוף של מכתבי ההמלצה ואף אחד לא זוכר היכן הן עבדו קודם. ואת כל זה אני נאלצת לעשות בגלל איאם המכשפופה שנולדה טרם זמנה.

אנחנו לא משתמשות בכוחות הכישוף שלנו בבת אחת. זה פשוט ראוותני מדי ולא מקובל עלינו כי אנחנו מתנהגות בצניעות. לכן, למשל, אנחנו לא מתחילות לכשף כשאנחנו צעירות וטריות (בטרם ימלאו לנו שלוש מאות שלושים ושלוש שנים ושלושה חודשים ושלושה שבועות ושלושה ימים ושלוש שעות ושלוש דקות ושלוש שניות ושליש השנייה) וזאת גם הסיבה שבגללה סיגלנו לעצמנו את המנהג להיוולד זקנות. אבל איאם היתה חסרת סבלנות ובלבלה אותי לגמרי. אז שתסבול קצת. אלף שנות החיים הראשונות של מכשפה מחולקות לשלוש תקופות שוות זמן. בשליש הראשון אנחנו נולדות, בשליש השני אנחנו עצמאיות ובשליש השלישי אנחנו מולידות. אחר כך אנחנו מתפזרות לדרכנו וכל אחת עושה מה שמתחשק לה. מי שמשעמם לה ורוצה להשתעשע מנהלת קצת את העולם עד שנמצא לה תחביב אחר. למרות שאנחנו מתרבות בקצב מאד איטי, הכמות שלנו לא פחותה מכמות בנות-האבק, כי תוחלת חייהן מוגבלת ואנחנו חיות לעד. באלפיים שנה לא נולדות יותר משלוש מכשפות, אבל מאז שהגיעה המכשפה הראשונה ועד שנולדה איאם עבר זמן בכמות שהספיקה להולדת הרבה מאד. אני יודעת את המספר המדויק, ולא מגלה. מי שיודעת לעשות חשבון, מותר לה לחשב, אבל רצוי גם שתדע שאני מטילה עליה כישוף ושלא כדאי לה לגלות לאף אחת את תוצאות החישוב.

יש לנו כמה דברים שאנחנו מסתירות מבנות-האבק. אנחנו לא יכולות להרשות שהן תחיינה לנצח ותדענה לכשף. כבר עכשיו הן מזיקות לנו וגורמות לנו להתעטש, אבל אם האבק ישלוט בעולם... אני לא מסוגלת לחשוב על זה. בקיצור, חשוב מאד שבנות-האבק לא תדענה את האמת, כי אז יהיו גם להן כוחות והן תוכלנה לעצבן אותנו. איאם נועדה להתמחות באבק ולכן כך היא מתחילה את חייה. היא הולכת איתן לגן ולומדת פסיכולוגיה של אבק. אני באופן אישי לא מבינה אותה, אבל זה מה שהיא בחרה להיות ולא היתה לה סבלנות לחכות. אני צודקת, כי כדי ללמוד את האבק צריך להיות איתו ובתוכו. אני באה מאסכולה אחרת: אני יודעת הכול ולא צריכה ללמוד כלום ולא להתנסות בחוויות. אני יודעת שעבור אבק יש מטאטאים. לא צריך ללמוד את האבק ולא צריך לחקור אותו. צריך רק להעביר אותו מפינה לפינה ומדי פעם לבחוש בו.

יש כל מיני כישופים ולחשים שמותר לספר עליהם לבנות-האבק, כי הן ממילא לא יכולות להשתמש בהם, ובודאי שלא להזיק לנו. להלן אחד: **"שטן אל לא נטש"** (תרגומו מלשון אחרת **NO DEVIL LIVED ON**). זה לחש שאפשר לומר אותו אחורה וקדימה באותו אופן. הוא לא יכול להזיק לנו כי הוא יוצא מאותו מקום בו הוא נכנס ואוסף את עצמו. גם אם אומרים רק את חצי הלחש זה לא מזיק לנו, כי הוא בונה מאליו את החצי השני. הנה לחש פשוט וקל: **"יוצר שוממ ממוש רצוי"** עם הרבה מ"מ-ים הוא זורם בלי מעצורים ולא יכול להזיק בשום אופן אלא להועיל בלבד. תוספת של טיפונת יר"ד-ים או ו"ו-ים מחזקת לחשים, אבל אסור לשים יותר מדי כאלה בתוך לחש, כי אז הוא נהפך לסתם דייסת אותיות חסרת כל ערך. וגם חשוב לא להתבלבל בסדר, כי למשל הלחש **"יוצא שוממ דוממ ממור שצוי"** הוא סתם קשקוש אף על פי שהוא מאד דומה ללחש הקודם. תוספת קטנה יכולה להפוך אותו להרסני. למשל האות אל"ף חוסמת את הזרימה, מציתה אש ועלולה להזיק ולהרוס, הנה כך: **"יוצא שוממ ממוש ארצוי"**

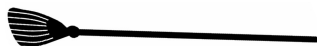

בנות-האבק יכולות להמציא לעצמן כל מיני לחשים כראות עיניהן. לאלה מהן שנראות לנו שמסוגלות איכשהו להבין, אנחנו עוזרות להמציא לחשים שגם משפיעים עליהן באמת. אבל הן לעולם אינן מסוגלות לגלות את הלחשים שלנו, כי אלה נאמרים בשפה שרק אנחנו מבינות ובהגיים שרק אנחנו מסוגלות לבטא. איאם לא מתעניינת בלחשים של בנות-האבק. היא מנסה להיות בת-אבק שאינה מתימרת לכשף, ואני צריכה לשרת אותה ולתת לה כל מה שהיא מבקשת רק מן הסיבה שאני נבחרתי להיות האימא שלה. לכן גם אני צריכה לפעמים להתפלש באבק, ועוד בלי מטאטא. אני צריכה להכין לה לאכול שניצל ופירה, כמו שבנות-האבק הקטנות אוהבות, ולאכול את זה איתה. ואסור לי ללחוש ולכשף כלום, אלא לעשות את זה בדיוק כמו בנות-האבק. אני חייבת להיענש ביחד איתה. אבל מה שבאמת מרגיז אותי זה שאני לא יכולה ללמוד ממנה כשפים. היא צעירה וטרייה. היא נולדה עם כל הכישופים של העידן החדש. היא יכולה לכשף פי מאה יותר טוב ממני. אבל בגלל זה שהיא משחקת תפקיד בלתי מכשפי, היא שומרת את הכול לעצמה. "את יודעת מה, איאם מתוקה שלי?", אני אומרת לה. "כאן, בתוך הבית, כדאי לך להתאמן בכישוף. את צריכה לפתח את היכולת שלך". זה שקר מוחלט, כמובן, כי מכשפות לא זקוקות לאימונים, אבל אני מהמרת על זה שבתור בת-אבק היא מספיק טיפשה כדי להאמין. אך היא לא טיפשה. היא לא מתאמנת בכשפים ואני לא לומדת כלום. היא מתנהגת כבת-אבק מושלמת ודורשת ממני להיות כזאת גם. אבל היא לא יכולה להכריח אותי להפסיק לכשף כשאנחנו לא ביחד. היא מסוגלת להסתכל על בנות-האבק במבט ישיר בלי שהן תרגשנה. אנחנו, המכשפות, לא מסתכלות על בנות-אבק במבט ישיר כי זה צורב אותן ועלול להסגיר אותנו. אנחנו חייבות לפזול או להשתמש במשקפיים מאד כהים. אבל איאם מסוגלת להישיר מבט על בנות-האבק, בלי לפזול ובלי משקפיים כהים, בלי שהן תרגשנה שום צריבה. זה אחד הכישופים שהיא נולדה איתם. אני מנסה ללמוד אותו אבל לא מצליחה. כשאנחנו לא ביחד אני יכולה להרשות לעצמי להתפרק. אז אני משתעשעת במבטים על עורפיהם של בני-אבק ונהנית לראות אותם מגרדים את הראש בלי לדעת למה. אני כזאת פרימיטיבית.

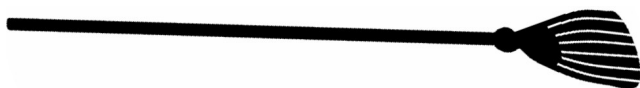

לאינם יש בעיה מוסרית. מדוע היא חושבת שזה מעניין אותי? הרי היא זו שבחרה להתפלש באבק. לא אני. אבל, כרגיל, אני צריכה להיות מעורבת ולשמוע מה הבעיה המוסרית שמציקה לבת היקרה לי מכל. מתוקה כל כך. היא, בזכות כוחותיה, רואה דברים שהילדים שאיתה בגן לא רואים. למשל, היא יודעת להיכן התגלגל צעצוע שאחד הילדים גנב מילד אחר, אבל אם היא תספר אז מיד יחשדו בה שהיא הגנבת. "את רואה?", אני אומרת לה, "הם פשוט אבק" והיא תוקעת בי את המבט שהיא חוסכת מהם ואני מבינה שאני לא מלמדת אותה שום דבר חדש. אז אני אומרת "מטאטא חדש מטאטא טוב!" ומחכה לראות אם היא מבינה כמו מטאטאת או כמו מטאטאת. היא שותקת. "מטאטא חדש מטאטא חזק", אני מתקנת, "ביסודיות!". היא כנראה מבינה, כי היא לא עונה לי והולכת לטלוויזיה לצפות בערוץ הילדים. היא מזניחה את כדור הבדולח לטובת הטלוויזיה והאינטרנט. היא לא מפתחת את היצירתיות המכשפית אלא מעדיפה את הסבילות של בנות-האבק. "את מושפעת במקום להשפיע", אני מנסה לפתח איתה שיחה, אבל היא מסתכלת דרכי כאילו אני לא קיימת. אם אני עומדת בינה לבין המקלט, היא הופכת אותי לשקופה באמצעות כישוף שאני לא מכירה. היא מרותקת למנחה הבלונדינית של ערוץ הילדים כאילו היתה ערפד עטלף דו ראשי. "זו התמכרות מסוכנת", אני אומרת לה, אבל היא ממשיכה להתעלם לחלוטין ממני ומדבריי. זה לא יעזור אם אכבה את המכשיר, כי היא יכולה לראות דרך קירות. היא יכולה לראות את התוכנית הישר מן האולפן ממנו היא משודרת בצידה השני של המדינה. אין לי ברירה אלא לפעול ברצינות. אני מארגנת סופת ברקים מעל האולפן, וקוטעת את השידור באמצעות ברק מכון היטב. עכשיו יש למכשפה הקטנה בעיה מוסרית באמת. אם היא רוצה לתקן את האולפן היא חייבת להפעיל כישוף פעיל מן הסוג שממנו היא משתדלת להימנע. אבל לא. היא פשוט עוברת לערוץ הילדים השני וממנו לערוץ המדע שאליו היא מרותקת אפילו יותר מאשר אל הערוץ שקטעתי. אני ממש לא מבינה מה היא מחפשת שם. היא הרי מכירה

את חוקי היקום יותר טוב מכל בת-אבק, אז מה בדיוק היא צריכה עדיין ללמוד? מה בדיוק יש לה לחפש בערוץ המדע? "איאמי מתוקה שלי", אני אומרת ומלטפת לה את היד, "אהיה מאושרת אם תשתפי אותי במה שאת עושה, כמו שאני שיתפתי בשעתי את אימא שלי". מן החנופה הכל כך אבקית הזאת היא לא תצליח להתעלם, כך אני סבורה.

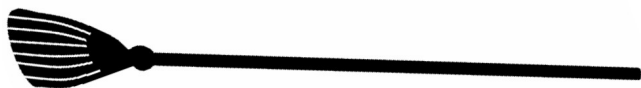

"אימא!", היא אומרת לי, ואני נעלבת. ממש התפתחו אצלי רגשות של בת-אבק, ואני נעלבת כמו אחת מהן. "זה שאני אימא שלך אינו סיבה לקרוא לי כך כמו לאיזו אבקית פרימיטיבית", אני תוקעת בה מבט צורב במיוחד, אבל היא כבר מוכנה עם כישוף משריין. "אימא!", היא אומרת, "מה שיש לי איתך זה העסק שלי ושלך, ומה שיש לך עם אימא שלך זה העסק שלך ושלה. אבל לי אין שום עסק עם אימא שלך!" "את מדברת בהיגיון של בת-אבק", אני עונה לה, "ואני לא יודעת מה אני בכלל עושה כאן". "כל עוד את איתי", אומרת המכשפה הקטנה, "את מתנהגת כמו שאני צריכה שתתנהגי". "אז אולי תגידי לי מה התפקיד שלי בצורת החיים האבקיים שלך?", אני מנסה מחדש. "את צריכה להבין מעצמך", היא עונה לי ואני משתתקת. "כבר עדיף שהיא תחזור לערוץ הילדים", אני אומרת לעצמי ומפילה על תחנת השידור ברק מתקן.

כדור הבדולח של המכשפות הוא בכלל לא מה שאפשר לחשוב כשרואים את כדור הבדולח של המתחזות בנות-האבק. אבל יש קשר. בכדור הבדולח שלנו אנחנו מנהלות את העולם, ובכדור הבדולח שלהן הן מקבלות מאיתנו רמזים על מה שבכוונתנו לעשות. הן קוראות לעצמן יידעוניות או קוסמות ואפילו מתהדרות בתואר מכשפות, אבל בינן לבינינו אין שום דבר משותף. אנחנו יוצרות והן מתרשמות. אלה מהן שאנחנו מעדיפות על האחרות, גם מצליחות לקרוא נכון את מה שאנחנו כותבות. אבל תמיד הכיוון הוא מאיתנו אליהן ולא להיפך. איאם אינה משחקת בכדור הבדולח שלה, אינה כותבת בו וגם אינה קוראת. היא יושבת כל

אחר הצהרים מול הטלוויזיה או גולשת באינטרנט. היא לומדת. מכשפה אינה צריכה ללמוד. מכשפה יודעת הכול. אבל איאם כאילו לא יודעת.

נמאס לי! הלכתי אל המכשפות הוותיקות כדי לברר מה אפשר לעשות עם המכשפה הסוררת איאם. קיבלה את פניי המכשפה הראשונה, היא ולא אחרת, ופנתה אליי בשם "אימא". לא הבנתי מה פתאום היא קוראת לי "אימא" למרות ששמי הוא אמאיאם. חשבתי שהיא מכנה אותי "אימא" רק בגלל זה שכך איאם נוהגת לפנות אליי וכי אני כבר הודעתי מראש שבאתי להתייעץ בקשר לאיאם. היא לא טרחה לקרוא את מחשבותיי ואמרה לי מיד: "עברת את מבחן איאם די בהצלחה". כלומר, איאם לא היתה רק הבת שלי אלא גם המבחן שלי. כשהולדתי אותה בגיל המצחיק 3.333333... שנים במקום 333.3333... שנים, זאת לא היתה הטעות שלי אלא פעולה מכוונת של המכשפה הראשונה. מה זאת אומרת "די בהצלחה"? ניסיתי להבין, "מדוע לא בהצלחה מלאה?". הבטתי במכשפה הראשונה כדי למצוא תשובות ופתאום ראיתי שהמכשפה הראשונה היא בעצם איאם, בתי איאם בכבודה ובעצמה. "כדי להבין את בנות-האבק עליך לחיות כמותן", אמרה איאם. "אך מדוע עליי להבין את בנות-האבק?", התקוממתי. "כי לכך נבחרת", ענתה איאם, "עליך לפקח על בנות-האבק, להקשיב לתפילותיהן אך להיענות להן רק במשורה. עליך לסכסך ביניהן מדי פעם ולחולל מלחמות בין בני-האבק, שאת זה את יודעת לעשות היטב. אבל עליך לעשות כל אלה לא מתוך רשעות סתם אלא מתוך הבנה. זה מה שניסיתי ללמד אותך. ניסיתי ללמד אותך שנחוץ להבין את נפשו של בנות-האבק ואת זה עשיתי לא בהצלחה יתירה, כפי שבוודאי מובן לך".

"כן. הכול נהיר לי כעת", עניתי בקורטוב בושה על כך שלא חשבתי על זה מלכתחילה. "אז התפקיד הוא שלך" אמרה איאם בתי המכשפה הראשונה. "כל מה שעליך לדאוג הוא שכמות האבק בעולם לא תתפרץ. לצורך כך אל תחסכי מהאבק

אסונות, מלחמות, מגיפות או סתם דיכאון וחוסר רצון להתרבות. התפקיד הזה נועד בדיוק לכך. בצעי אותו כמיטב כישרונך".

ועד היום אני מבצעת את תפקידי כמיטב כישרוני, כפי שבוודאי כבר הספקתן להיווכח. וכדי שתבינו שאף על פי שאינני נענית לתפילותיכן אני כן מבינה את נפשותיכן, הבאתי לכן את השתלשלות העניינים.

